

Marin TOMULIĆ
Francuska

Gospodin Željko PERATOVIĆ
Zagreb
HRVATSKA

U Parizu 14/11/2006

Cijenjeni gospodine,

U ovih tjedan dana uvjerio sam se u Vašu nezaobilaznu ulogu u borbi za istinu i slobodu tiska usprkos svih prijetnji i pritisaka. Napokon se zahvaljujući Vama otvara javna rasprava o našoj bolnoj prošlosti i nadam se ljepšoj budućnosti. Upravo sam iz tih razloga odlučio poslati Vam moju reakciju na zadnje događaje.

Sa poštovanjem

Marin TOMULIĆ

Rasprava koja se otvorila u Hrvatskoj povodom mog interviewa u tjedniku Globusu 30. listopada 2006. i koja je dovela do izravnog sučeljavanja između mene i Predsjednika Republike Hrvatske Stjepana MESIĆA, intervencijama i izjavama Stjepana MESIĆA krenula je u krivom smjeru i na taj način uskratila hrvatskoj i široj javnosti otvaranje ključnih tema iz hrvatske bliže povijesti a nadasve njezine budućnosti.

Svjedočenje o naoružavanju Hrvatske u početku obrambenog domovinskog rata iznio sam na traženje novinara Marka CIGOJA i hrvatske javnosti koja već godinama, legitimno, želi znati istinu. Drago mi je da je gospodin Andrija HEBRANG, bivši Ministar Obrane RH, 10/11/2006 u dnevnim novinama *Večernji List* potvrdio moje navode, a isto tako Josip MANOLIĆ jučer u razgovoru kojem je prisustvovao i moj prijatelj, bivši djelatnik obavještajne zajednice.

Još bih jednom htio naglasiti da ja nikada nisam bio trgovac oružjem već da sam za organiziranje naoružavanja Hrvatske tijekom obrambenog rata bio zadužen odlukom Predsjednika Republike Hrvatske Franje Tuđmana i Josipa Manolića (Premijera, predstojnika Ureda za zaštitu ustavnog poretka, Predsjednika Županijskog doma Sabora). Sve te radnje sam legalno obavljao u ime RH, kako u Hrvatskoj tako i u svijetu.

Gospodin MESIĆ me javnim uvredama pokušava diskreditirati u očima hrvatske i europske javnosti, ali u tome ne može uspjeti pošto su moja čestitost i zakonitost mog rada poznati i priznati.

Iako je u mom interviewu u Globusu jasno rečeno da su razlozi atentata na mene bili moje aktivnosti u spašavanje «Srednje Bosne», zaustavljanju rata između muslimana i Hrvata u BIH, te moje odbijanje sudjelovanja 2000. godine u državnom udaru, komentatori određenih pisanih i elektronskih medija su prikazali te događaje kao obračun trgovaca oružjem ili zločinačke organizacije.

Jedino što me veže uz «jugoslavensku zločinačku organizaciju» je činjenica da su me neki od njezinih članova trebali likvidirati po nalogu određenih političara i čelnika obavještajnih službi.

Uvrede koje je izrekao pred javnim medijima Stjepan MESIĆ protiv mene i mog odvjetnika Ivana JURAŠINOVIĆA zapravo me ni ne iznenađuju. Osim imuniteta koji štiti njegovu funkciju Predsjednika, on vjerojatno računa i na podršku suda u HAAG-u gdje je u više navrata lažno svjedočio na štetu istine, Republike Hrvatske i njezinih građana. Ne mogu vjerovati da gospođa Carla DELPONTE i on nisu znali za ključnu ulogu njegovog savjetnika Josipa PERKOVIĆA u organizaciji ubojstava srpskih civila od Osijeka, Karlovca preko Gospića pa sve do BIH, osobito kad se zna da je nestao jedan od ključnih svjedoka tih zločina koji je trebao svjedočiti u Den HAAG-u. Po njegovim su naredbama organizirani eskadroni smrti koji su nakon legitimne akcije OLUJA harali «krajinom» i likvidirali civilno stanovništvo. Neki od članova zločinačke organizacije kojima se upravo sudi u Zagrebačkom Županijskom sudu, sudjelovali su u tim akcijama. Trebalo bi se isto tako postaviti pitanja i njihovim jatacima Vladimiru TOMLJANOVIĆU, Damiru SESVEČANU, Zlatku DOMINIKOVIĆU i Branimiru PASECKOM.

Uloga i zadatak Josipa PERKOVIĆA, koji je od sedamdesetih godina pa sve do danas u uskoj suradnji s određenim obavještajnim službama zemalja zapadne Europe, bila je spriječiti osamostaljenje Republike Hrvatske, a u slučaju neuspjeha te akcije diskreditirati hrvatsko vodstvo i na taj način kompromitirati njezinu budućnost.

Pišući ovo pismo, prisjetio sam se razgovora od 2004. godine u Parizu s jednim visokim funkcionerom MUP-a Francuske. «Gospodine Tomuliću, svi mi znamo da je general GOTOVINA častan čovjek te da optužbe protiv njega povodom akcije OLUJA nemaju nikakvog uporišta i da ne odgovaraju istini. General Gotovina mora ići u HAG! Vi se morate riješiti svih junaka i nacionalista. Najvažnija je integracija ovih prostora u Europsku Zajednicu!»

Kada je general Čermak bio zadržan u pritvoru u Hagu, obavio sam razgovor s istim «prijateljem» kojem sam objasnio da su ovaj puta učinili pogrešku i zatvorili čovjeka koji nije ni Hercegovac ni nacionalist te da je iz sjeverne Hrvatske i vrlo cijenjen u narodu. Ivan Čermak je nedugo nakon tog sastanka pušten da se brani sa slobode.

Marin TOMULIĆ

